

MICHAEL T. ANDERLE

VERTRAPT

DE KURTHERIAN GAMBIT – BOEK 06

INHOUDSOPGAVE

Imprint
Hoofdstuk 1
Hoofdstuk 2
Hoofdstuk 3
Hoofdstuk 4
Hoofdstuk 5
Hoofdstuk 6
Hoofdstuk 7
Hoofdstuk 8
Hoofdstuk 9
Hoofdstuk 10
Hoofdstuk 11
Hoofdstuk 12
Hoofdstuk 13
Hoofdstuk 14
Hoofdstuk 15
Hoofdstuk 16
Hoofdstuk 17
Hoofdstuk 18
Hoofdstuk 19
Hoofdstuk 20
Hoofdstuk 21
Hoofdstuk 22
Hoofdstuk 23
Hoofdstuk 24
Hoofdstuk 25
Buigen of barsten
Opmerking van de auteur

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

Under my heel

Copyright © 2016 LMBPN Publishing

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Vertrapt

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, December 2020, www.transfiction.nl

Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:

978-1-64971-426-8 print

978-1-64971-425-1 ebook

NUR 333

NL21-0008-00008 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

Washington, DC, VS.

Mary Brennan leed in stilte. Haar man, Martin, was enkele maanden eerder vermoord in de parkeergarage van zijn kantoorgebouw.

Het was een gruwelijke en pijnlijke dood geweest. Natuurlijk had Brandin - Martins tweede officier - in het begin geprobeerd de waarheid voor haar te verbergen om haar nog meer verdriet te besparen, dat wist ze zeker. Maar als de echtgenoot van een lid van de inlichtingengroep van de regering leefde je niet zonder zelf een paar trucjes te leren. Ze had het autopsierapport en ze wist dat haar man in doodsangst was gestorven - meer pijn had geleden dan ze zichzelf zou toestaan te bedenken.

Martin was haar rots geweest, de man met wie ze de rest van haar leven zou delen. Ze hadden plannen gehad om zich na hun pensioen nabij het strand of in ieder geval ergens op een warme plek te vestigen. Ze hield van de Jersey Shore, maar het was het grootste deel van het jaar nog steeds te koud en te somber voor haar. Martin had het haar beloofd... hij had het haar beloofd. Nu was hij dood, en ze kon niet achterhalen wie hem had vermoord of waarom.

Ze was klaar met het opdoen van haar make-up. Elke zondag, dinsdag en vrijdag bezocht ze Martin. Ze nam de enkele roos, die ze de avond ervoor had uitgekozen bij de bloemenstal op de hoek, en stapte in haar acht jaar oude Mercedes Benz.

Mary veegde een traan uit haar oog terwijl ze de roos oppakte en op weg ging naar de begraafplaats.

Het kostte haar precies tweeëntwintig minuten. Ze had elke reis getimed. Ze vertrok elke keer om 8:15 uur en kwam om 8:37

uur aan. Af en toe was ze een paar minuten te laat als ze achter een langzaam iemand reed, maar meestal kon je je klok op haar gelijkzetten.

Ze parkeerde elk bezoek op dezelfde plek. Als het had gesneeuwd, hadden de behulpzame verzorgers de parkeerplaats al vrijgemaakt. Diezelfde verzorgers hadden haar elke week, maand na maand opgemerkt.

Ze reikte naar de passagiersstoel en pakte de roos voor deze morgen op.

De ochtend was fris en koel; alle geluiden aan deze kant van de begraafplaats werden gedempt. Mary ontmoette zelden iemand als ze over het pad liep.

Ze nam de laatste bocht, keek naar de eenzame kleine heuvel in de richting van Martins grafsteen en bleef verschrikt staan. Haar man was niet alleen. Een paar mannen stonden ongeveer vijftig meter verderop. Het waren stevige jongens, ze zagen er professioneel uit en ze leken over een vrouw te waken.

Haar ogen werden naar de figuur die met haar rug naar haar toe stond, getrokken. De dame was gekleed in een pantalon en een lange zwarte winterjas die tot op haar knieën viel. Ze leek de tranen van haar gezicht te vegen en haar schouders waren een beetje opgetrokken. De vrouw hilde, en voorzover Mary het kon beoordelen, had ze al een tijdje gehuild.

Ze liep naar voren, nu een beetje sneller. Wie was deze vrouw en waarom hilde ze bij Martins graf? Toen ze haar naderde, ging ze langzamer lopen en hoestte een beetje om haar niet te verrassen.

Mary keek toe terwijl de vrouw nog een keer een tissue tegen haar ogen drukte en zich naar haar omdraaide. Haar ogen werden groot van schrik.

Een dode vrouw hilde om haar man.

Ze viel flauw. Bethany Anne ving haar - en de roos die uit haar hand was gevallen - behendig op nog voordat ze de grond raakten.

Ergens in Frankrijk

David pakte de wegwerptelefoon. Totdat hij wist waar Michael was, zou hij net zo overdreven bezorgd zijn over beveiliging als Anton was geweest.

Niet dat het hem uiteindelijk had geholpen. Misschien, dacht David, had Anton geen uitbundige feesten moeten organiseren. Die feestjes hadden hem tot een groot doelwit gemaakt. Voor zo'n slinkse etterbak was zijn broer blind geweest voor zijn eigen tekortkomingen. Hij had hem dikwijls bekritiseerd over zijn kasteel, maar was uiteindelijk zelf in een van zijn eigen huizen gestorven.

David had niet het volledige verhaal meegekregen, maar hij was zich ervan bewust dat Anton heel, heel dood was.

Blijkbaar was dat kleine vrouwtje van Michael nog steeds een echte lastpak.

Hij belde een van zijn contacten in Amerika. De stem aan de andere kant van de lijn was abrupt en opdringerig. 'Hallo? Wie is dit?'
'Met David.'

De stem aan de andere kant werd minder abrupt. 'Oh, goed om van je te horen. Ik neem aan dat je het hebt gehoord, van Anton?'

'Ja. Dat is de reden voor mijn telefoontje. We moeten de druk op dat irritante nest, Bethany Anne, verhogen. Ik wil dat je verder gaat met de plannen er opaan te dringen Gerry weg te stemmen. Kun je dat voor elkaar krijgen?'

'Mogelijk. Hij heeft het moeilijker gemaakt aangezien de test met de onruststokers tot nu toe succesvol is geweest. Ik zal beginnen met geruchten te verspreiden. We zouden de Council op zijn minst in een impasse moeten kunnen brengen. Als we eenmaal in een doodlopende straat terechtkomen, worden Gerry's bevoegdheden en macht geminimaliseerd en kan ik verder gaan om hem eruit te laten gooien. Ik laat een stromannetje de leiding nemen. Er is geen reden om mijn hoofd op het hakblok te leggen als Michael langskomt.'

'Als Michael toch langskomt, kan ik me voorstellen dat de veiligste plek daar is waar hij niet is. Vergeet Valentijnsdag niet.'

‘Dat zal ik zeker niet vergeten. Het is de reden waarom ik in de eerste plaats heb afgesproken om met jou samen te werken. Vergeet niet dat je me nodig had om dit voor je te regelen als het eindelijk allemaal is gelukt.’

‘Natuurlijk niet. Ik denk altijd aan mijn vrienden.’

‘Goed.’ Ze namen afscheid.

David keek naar de stukjes van de telefoon die hij zojuist in zijn hand had verpletterd. ‘Natuurlijk moet ik je daarvoor wel eerst als vriend erkennen.’

Hij liet de verbrijzelde resten in de vuilnisbak naast zijn stoel vallen en veegde zijn handen tegen elkaar om het stof te verwijderen.

Kalm pakte hij de volgende telefoon en zocht het nummer op dat hij nodig had.

★ ★ ★

Mary werd langzaam wakker. Ze werd gewiegd in de armen van een vrouw en haar geheugen was een beetje wazig. Ze opende haar ogen en zag... het gezicht van een engel, iemand die haar nu niet zou moeten vasthouden. Die daar niet zou moeten zijn, punt uit.

‘Bethany Anne?’ Mary reikte naar het gezicht met een medelevende glimlach. Zelfs met traanstrepen op haar wangen zag ze er nog steeds prachtig uit.

‘Ja ik ben het. Ik kwam Martin het respect betuigen. Ik wilde niet met hem praten totdat ik had afgerekend met degenen die verantwoordelijk zijn voor zijn dood.’

Mary keek om zich heen. Vier nieuwe mensen stonden aan de andere kant van het graf, twee mannen, vergezeld door twee vrouwen. De twee die ze eerder had gezien, speurden nog steeds het gebied af... absoluut bescherming. De andere mannen en de twee vrouwen keken haar aan.

‘Kun je staan?’ vroeg Bethany Anne.

Ze knikte. Ze voelde zich een beetje wazig, maar met de hulp van haar metgezel kreeg ze haar voeten weer onder zich. Bethany Anne sloeg een arm om haar schouders.

Mary dacht aan wat ze had gezegd. ‘Met wie heb je afgerekend? Wie was verantwoordelijk voor Martins dood?’

De glimlach van de jongere vrouw werd verdrietig. ‘Het was een groep die mij zocht. Ik had een andere overheidsinstantie in de Everglades geholpen. De operatie verliep slecht, maar ik kon de boel omdraaien. Dat leidde tot een nieuwe operatie in Miami, waardoor de andere groep mij ging onderzoeken. Ze volgden mijn spoor naar Martin, dat is de reden dat hij werd vermoord.’

‘Ik... ik dacht dat je dood was. Ik weet dat Martin zei dat je nog leefde, want niemand anders zou hem die schoen hebben gestuurd. Maar de artsen hadden je opgegeven en je bent zeker, bijna een jaar weg geweest...?’

‘Ongeveer. Ik werd naar een clandestiene... groep overgeplaatst. Zij hadden in Europa de medische capaciteit om me te genezen, maar het heeft me veranderd.’ Bethany Anne liet Mary los en hield haar nauwlettend in de gaten voor het geval ze weer steun nodig had. Ze ijsbeerde voor het graf. ‘Het duurde zeven maanden voordat ik beter werd. Sindsdien ben ik bij verschillende dingen betrokken geweest. Mijn belangrijkste doel van de afgelopen zes maanden was het opsporen van Martins moordenaars, en hun baas, enzovoort, steeds verder omhoog.’ Ze bleef staan om de oudere vrouw in de ogen te kijken. ‘Mary, mijn team en ik hebben elke persoon vermoord die verband had, of zelfs maar een raakvlak had, met wat er met Martin is gebeurd. We hebben ze opgejaagd en de persoon die Martin doodde hier in DC omgelegd. We hebben zijn baas in Costa Rica gepakt en vervolgens haar baas in Argentinië. Ik volg een andere persoon in Europa, en ik weet ook wie met hem zal afrekenen. Mijn team en ik zullen niet stoppen totdat iedereen in die groep onder mijn hakken is vertrappt, vergaan tot stof in de aarde en weggespoeld in de oceanen zodat er nooit meer iets van hen wordt vernomen. Dat is mijn belofte.’

Mary hoorde de grootste man mompelen: ‘*Ad Aeternitatem.*’

Bethany Anne keek hem over het graf aan en knikte eenmaal strak.

Ze keek Mary weer aan. ‘Het spijt me dat Martin in deze puinhoop verstrikt is geraakt. Ik had geen idee dat iemand me via mijn oude leven zou kunnen traceren.’

Mary keek naar haar voeten. ‘Dus Martin is tijdens zijn dienst vermoord?’ Er vormde zich een traan in Mary’s rechteroog.

‘Ja. Hij werd vermoord omdat ik betrokken was bij operaties die door de Amerikaanse regering waren gesanctioneerd.’

Ze bleef zachtjes huilen. ‘Waarom heeft de regering dat niet toegegeven? Ze beweerden dat het een willekeurige gebeurtenis was.’

Bethany Anne hield een nieuw zakdoekje voor.

‘Je weet toch dat Martins groep min of meer geheim was?’ Mary knikte. ‘Nou, de volgende stap is echt geheim en dan, voorbij echt geheim, komt de groep waar ik nu in zit.’ Ze liep naar haar toe en gebruikte een vinger om haar hoofd zachtjes omhoog te kantelen om haar in de ogen te kijken. ‘Mary, Martin was misschien niet gestorven als hij de moordenaar informatie over mij had gegeven. Hij stierf om mij te beschermen. Hij was er zo zeker van dat ik leefde dat hij zijn leven gaf om me te beschermen zonder enig bewijs, behalve een schoen.’

Mary gebruikte het zakdoekje om haar ogen af te vegen. Dat was haar man. Dat was de man van wie ze had gehouden, en dat was de man die hij was geweest toen hij stierf. Hij was een beschermer geweest. Hij had degenen van wie hij hield beschermd, ook al had zij gedacht dat hij op geesten jaagde.

De geest, zo leek het, was echt. Ze glimlachte naar Bethany Anne. ‘Dus hij stierf toch niet voor niets?’

‘Baas?’

Ze zag hoe haar metgezel zich weer naar de grote man wendde en een wenkbrauw optrok.

‘Ik zou graag iets willen zeggen als dat mag?’

Ze ging naast Mary staan, knikte en sloeg een arm om haar middel. De enorme man kwam voor hen staan. ‘Mevrouw. Mijn naam

is John Grimes. Ik zou tijdens die operatie in de Everglades zijn omgekomen als Bethany Anne niet op het toneel was verschenen. In feite,' hij draaide zich een beetje om en zwaaide naar de mensen aan de andere kant van het graf, 'elke man hier zou bij die operatie zijn omgekomen.' Hij keek Mary weer aan. 'Ik heb mijn leven, mijn toekomst en mijn hoop te danken aan Bethany Anne.

Beter gezegd ik heb mijn leven, mijn toekomst en mijn hoop te danken aan een van de mannen die haar hebben gemaakt tot de persoon die ze nu is, en dat is uw echtgenoot. Dus, uit de grond van mijn hart, dank ik u voor zijn plichtsbetrachting, toewijding aan het leven en toewijding aan degenen van wie hij hield. Ik ben vereerd om te zeggen dat ik erbij was en heb geholpen de moordenaar uit te schakelen. Namens mijn mannen en mij, wij maken de klus af. Elke persoon die tot deze groep slijm behoort, zal tot stof worden vermalen.'

Toen John zijn verklaring afrondde, kwam Ecaterina achter hem staan. John schudde Mary de hand en de nieuwkomer nam zijn plaats in.

'Deze vrouw,' knikte ze naar Bethany Anne, 'is verantwoordelijk voor meer goeds in mijn leven dat ik nu met u kan delen. Ik was erbij toen Martins moordenaar werd neergehaald. Ik ben ook een van de twee die de trekker overhaalde om zijn ultieme leider te executeren. Dit is het minste wat ik kan bieden als waardering voor alles wat uw man heeft gedaan om van haar de vrouw te maken die ze vandaag is. *Ad Aeternitatem.*'

Mary hilde nu openlijk. De tranen die ze niet kon laten lopen terwijl ze probeerde Martins moord te begrijpen vielen nu alsnog. Zijn leven was niet nutteloos geweest. Hij had eerder een deel van zijn leven geïnvesteerd in de vrouw die bij haar stond en haar nu vasthield.

Vervolgens kwamen Darryl, Scott en Eric. Ten slotte kwam de vrouw, genaamd Gabrielle, naar haar toe en sprak met haar.

Iedereen daar was tranen geroerd toen Gabrielle haar verhaal had gedaan. Mary omhelsde haar en daarna de anderen. Ten slotte

wendde ze zich tot Bethany Anne. Ze wees naar zichzelf en vervolgens naar de beschermeling van haar man en zei: 'Ik weet dat we elkaar niet veel hebben gesproken, maar zo vaak als Martin over jou sprak, heb ik het gevoel dat je een verloren dochter bent. Iemand die naar huis is gekomen en me heeft geholpen te begrijpen waarom - en de gereuststellende gedachte te weten dat zijn moordenaars hebben gekregen wat ze verdienden en Martin gerechtigheid heeft gekregen.' Ze liep naar haar toe en omhelsde de jongere, langere vrouw. 'Ik wou dat ik je vaker kon zien, gewoon om te praten.'

Ze trok zich terug en keek omhoog naar Bethany Anne, die probeerde door haar tranen heen te glimlachen. 'Je kan me altijd bezoeken. Ik ben misschien niet in de buurt van waar je woont, maar je bent altijd welkom in mijn huis, begrijp je?'

Bethany Anne sloeg haar armen om haar heen. 'We zijn misschien dichterbij dan je denkt. Oké?'

Mary mompelde instemmend, niet echt zeker van wat ze bedoelde. Bethany Anne gaf haar de roos die ze naar het graf had meegebracht en ze legden elk een roos op het graf. Toen volgde tot haar verbazing elk van de teamleden haar voorbeeld. Die dag had Martins graf acht rozen erop.

Toen ze terugliep naar haar auto, werden voor het eerst sinds Martin was vermoord de emoties van haar schouders gehaald. Ze trok haar jas uit en opende het portier. Toen zag ze een aan haar geadresseerde envelop op de bestuurdersstoel liggen. Ze pakte hem, gooide haar jas in de auto en gleed achter het stuur. Mary startte de auto en zette de verwarming aan.

Het kostte haar een paar minuten om de inhoud te begrijpen.

Ze had een huis in Key Biscayne, Florida gekregen.

Een persoonlijke notitie in de brief zei:

Accepteer dit geschenk alstublieft. Het is het minste wat ik kan doen. Vertrouw erop dat ik wil dat u Martins beloften kent, dat de dromen die hij met mij deelde en waarover u en uw man spraken, nooit voor niets zijn geweest. Dit huis is afbetaald en helemaal vrij, gemeubileerd en alle belastingen en toeslagen worden betaald zolang u er

eigenaar van bent. Het zou me een eer zijn als u dit zou accepteren en bij mij in de buurt zou komen wonen.

*Al mijn liefde,
Bethany Anne.*

De tranen vielen nog een keer van Mary Brennan's gezicht, de inkt op het persoonlijke briefje liep een beetje uit.

Key Biscayne, FL, VS.

Scott liep langs de rand van het water, na te denken over de reis naar Martin's graf. Hij was betrokken geweest bij de dood van Adrian, de vampier die verantwoordelijk was voor de moord op de man. Hij zou ook betrokken zijn geweest, althans volgens het actieplan, bij de inspanningen om Clarita te pakken. Hij zou ook worden betrokken bij de strijd om de *Polarus*, maar Jean Dukes en haar team hadden korte *metten* gemaakt met de mensen en de boot die hen die nacht aanvielen.

Hij stond naar de zonsondergang over het water te kijken toen Darryl naar hem toe kwam. Scott had hem gehoord en wachtte tot zijn partner naast hem stond, het uitzicht deelde, voordat hij iets zei. 'Prachtig, vind je niet?'

Darryl knikte. Het was niet zozeer een vraag tussen de twee mannen die samen hadden gevochten, samen hadden gebloed en samen de andere kant hadden bereikt, het was meer een simpel 'hallo'.

Ze bleven een paar minuten, als vrienden, zwijgend naast elkaar staan; Darryl gaf zijn maat alle tijd.

Uiteindelijk verbrak Scott de stilte. 'Zijn wij wel genoeg, Darryl?' 'Genoeg voor wat?'

'Genoeg om haar naar de andere kant van dit alles te loodsen?' Hij gebaarde naar de horizon. 'Genoeg om haar te beschermen tegen wat komen gaat?'

Darryl dacht na over zijn reactie. Zijn partner was een vreemde eend in de bijt in de Queen's Guard. Hij was bij hen terecht gekomen

vanuit de NYPD, dus hij was geen voormalige militair zoals de meeste anderen. Scott was verwickeld geweest in een slecht afgelopen operatie met een Nosferatu in een flatgebouw en Dan had op de een of andere manier aan allerlei touwtjes getrokken om de man bij hun team te krijgen. Hij was al een tijdje een betrouwbaar deel van de vier.

‘Broeder, wat denk je dat er aankomt?’ Voor Darryl waren al zijn teamgenoten zijn broeder. Drie jongens - nu vier, als je Gabrielle mee zou tellen – waarvan hij wist dat ze hem nooit achter zouden laten, ook al hadden de bobo’s andere ideeën. Verdorie, zijn bobo was Bethany Anne. Die vrouw zou het risico lopen om in een vreemde dimensie te sterven om te proberen een van haar mensen te redden.

‘Je kent de stand van zaken. We moeten deze Forsaken troep uitschakelen. Team BMW zal die raketten aan het werk krijgen. Ik denk niet dat het veel tijd zal kosten voordat ze in atmosfeer werken, en vervolgens buiten de atmosfeer. Daarna zal het niet lang meer duren voordat we in een lage baan om de aarde kunnen bewegen. Dat zal een aantal bijzonder machtige mensen irriteren.’

Darryl knikte instemmend. ‘Scott, we zullen genoeg moeten zijn. Ze is een stoere vrouw, begrijp me niet verkeerd, maar ze kan niet overal tegelijk zijn.’

Zijn vriend snoof. ‘Herinner je je San José nog?’

Darryl grijnsde bij de herinnering aan het gevecht in het park. ‘We hebben haar daar doorheen geholpen.’

Scott draaide zijn hoofd om en keek naar zijn partner. ‘Wie probeerde wie daardoor te slepen? We waren een eenheid - absoluut de beste waar ik ooit deel van heb uitgemaakt - en zij heeft ons in haar stof achtergelaten. We moeten ons spel verbeteren, anders houden we haar alleen maar tegen.’

Het was Darryls beurt om stil te zijn en na te denken over wat Scott zojuist had gezegd. De jongens hadden gehoord van het gevecht op de *Ad Aeternitatem*. Pete’s team, samen met de mariniers van Todd, had daar een kort en bloederig gevecht gevoerd. Maar het grote nieuws was dat Pete zelf de eerste staande weerwolf in eeuwen werd, terwijl

hij en zijn team hadden gevochten voor Bethany Anne. Misschien kon John winnen van Pete in een gevecht, maar de Guards weden voorbijgelopen door... 'Je wilt het traject van John in, nietwaar?'

Hoewel het als een vraag was geformuleerd, was het, net als kort daarvoor, een verklaring van de ene persoon die de ander maar al te goed kende.

Scott knikte. 'Ik heb er veel over nagedacht sinds we die verslaggever in San José hebben geholpen.' Hij speurde de horizon af. 'Toen die eikels op Gabrielle en ons schoten, dacht ik niet meer in termen van ons, hen, naties, wat dan ook. Het werd mijn team, mijn teamleden, mijn missie. We hebben één doel: we moeten de wereld redden.' Hij keek naar zijn partner. 'Als ik een kogel moet opvangen om ervoor te zorgen dat Bethany Anne over de finish komt, zal ik niet aarzelen. Maar als ik die kogel van me af kan schudden, zodat ik nog niet uit het spel ben? Nou, kom maar op, *motherfuckers*, kom maar op.' Hij draaide zich om en keek naar de horizon.

'Dat was een beetje plat,' grijnsde Darryl.

Hij moest erom lachen. 'Ja, laten we maar hopen dat ze niet luistert, anders moet ik haar er vijftig geven. Wacht!' Scott wendde zich weer tot Darryl: 'Voor zover ik me kan herinneren heeft de laatste maanden niemand 'motherfucker' gezegd. Dus dat zou oké moeten zijn, denk ik.'

Darryl schudde zijn hoofd. 'Wil je het bij haar proberen?'

'*Fuck*, nee.'

'Wat denk je dat onze volgende stap moet zijn?'

'Eric, dan John, dan Gabrielle.'

Scott had Darryl niet gevraagd of hij deze route wilde volgen. Deze jongens waren de hele tijd menselijk geweest. John niet meer, niet echt. Niemand wist precies wat hij was, maar als hij nog steeds een mens was, was hij verdomd dicht in de buurt van een perfect exemplaar.

Maar ze waren allemaal op de een of andere manier gered door Bethany Anne. Nu wilde Scott zeker weten dat hij de troef zou zijn die ze nodig had als het erop aankwam.

Zijn broeder van een andere moeder hoefde zijn instemming niet te laten blijken. Dat had hij al gedaan.

Het werd tijd dat de Queen's Guards hun niveau zouden opvoeren.

HOOFDSTUK 2

Queen Bitch's schip Ad Aeternitatem, op weg naar de Middellandse Zee

Drie mannen zaten aan een tafel in het compartiment dat de bemanning van de boot gekscherend 'Team BMW's Garage' had genoemd. Tot het team in staat zou zijn om een werkende vliegende schotel te produceren, zouden ze de grapjes moeten ondergaan. Bobcat liet het over zich heen komen en Marcus was verbijsterd door de hele ervaring. De wetenschapper was eraan gewend aan het kortste eindje te trekken als hij met andere wetenschappers samenwerkte; de grappige gebeurtenissen waar hij tegenwoordig mee te maken had, omarmde hij liefdevol.

William had niet dezelfde mening, misschien vanwege de grafsteen die hem was aangeboden. De bemanning had het monument meegemaakt nadat het resultaat van hun eerste inspanning dwars door de pontonboot was gekelderd. Hun raket was zo snel in de diepten van de oceaan gezonken dat de bellen minstens een halve minuut nodig hadden om aan de oppervlakte te komen. Of misschien was het omdat hij eraan gewend was de 'allerbeste monteur' te zijn, ongeacht waar het leger hem aan liet werken.

Bethany Anne had William verdomme een ruimteschip in zijn maag gesplitst en vervolgens zijn baas en een raketwetenschapper verteld dat ze een persoonlijk aanvalsvaarttuig voor haar moesten maken.

En dat zou hij doen. Ten eerste omdat hij altijd het gevecht met machines won. De tweede reden was dat hij, zeker weten, deel uit wilde maken van het team dat het eerste schip bouwde met behulp van buitenaardse technologie.

De derde - en misschien wel *de* belangrijkste reden - was dat hij Bethany Anne niet weer zou laten vallen. Hij had het in Miami verpest en hij zou alles doen wat nodig was om ervoor te zorgen dat hij haar niet weer in de steek liet.

Waaronder geen alcohol drinken totdat ze succesvol waren.

Dat verbod was niet iets waar zijn baas en zijn teamgenoot hem in ondersteunden. Er stond een emmer met geneeskrachtig medicijn tussen hen in. Bobcat en Marcus hadden net de kroon van hun tweede fles gehaald toen de dodelijkste vrouw ter wereld binnenkwam met haar helse witte Duitse herder. Gabrielle volgde Bethany Anne de kamer in. Ze droeg gevechtsskleding en liet het lijken alsof ze op een modieuze catwalk liep.

Die verdomde vampiers konden alles er sexy uit laten zien. William hief zijn Coke in hun richting. Daar kon hij op drinken.

Dus deed hij het ook.

‘William! Hoe gaat het met mijn favoriete monteur vanavond?’ Bethany Anne trok een stoel naar zich toe, draaide hem om, ging er schrijlings op zitten en keek hen aan. Gabrielle ging vlak achter haar zitten en Ashur ging achter haar stoel liggen.

William merkte dat zowel Bobcat als Marcus hun flessen hadden laten zakken, geen van hen wist waarom hun baas onaangekondigd langskwam. Hij lachte. ‘Het gaat prima, dank je. We proberen tevergeefs uit te zoeken hoe we een aantal problemen met de nieuwe motor kunnen oplossen.’ Hij krabde aan zijn kin, waar hij weer een kleine stoppelbaard had. ‘De...’ Hij stopte toen ze haar hand opstak.

‘Je staat op het punt iets in de taal van getallen, krachten, metalen of spanningen te zeggen; ik spreek geen van die talen.’

Ik wel.

Geen shit, Sherlock. Daarom zijn we hier.

Oh? Vertel.

Luister dan verdomme eens, waarom doe je dat niet? Stop met onderbreken, dan kunnen we allemaal tegelijkertijd iets leren.

Jammer voor jou.

Ik zweer aan God, als de keukenbrigade luistert naar iets dat jij oppikt, zal ik ze een paar kilometer achter de Polarus laten zwemmen terwijl ik het water laat kolken door haaien die ik lok door bloederig vlees in het water te gooien.

Tom zweeg, waarmee hij feitelijk schuld bekende. Ze vervolgde haar gesprek met de jongens.

‘Ik ken iemand die *wel* die taal spreekt en begrijpt wat je-’

Marcus onderbrak haar. ‘Je laat ons met Thales praten, toch?’

Bethany Anne staaarde de man aan tot hij zichzelf corrigeerde.

‘Prima, TOM dan. Ik begrijp nog steeds niet waarom je hem niet bij zijn volledige naam wil noemen.’

Ze stelde zich voor dat Marcus tegen een denkbeeldige steen schopte terwijl hij dit zei.

‘Beschouw het als mijn voorrecht om zijn naam kort te houden. Ik weiger rond te lopen en hem ‘Thales van Milete’ of zelfs ‘Thales’ te noemen. Hij begon als TOM en dus heet hij TOM.’

Ze boog zich naar de emmer en pakte een biertje. Bobcat stak zijn hand in zijn zak om zijn mes tevoorschijn te halen, zodat ze de flessenopener van het mes kon gebruiken. Terwijl hij het mes pakte, stak zij haar duim onder de kroon, wipte hem eraf en nam een slok. De piloot legde het mes weer weg. Hij besloot dat haar mogelijkheid om zomaar een kroon van een fles eraf te wippen, ontzettend handig moest zijn.

De vampier trok een gezicht en zette het bier op tafel. ‘Oh, gadver, dit is verschrikkelijk.’ Ze draaide de fles om en keek naar Bobcat. ‘Geloof het of niet, ik denk dat de smaakpapillen van vampiers hier niet van houden.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nou laat mijn beurt dan maar voorbijgaan als het ooit tijd is om mij te veranderen. Sorry, als ik niet kan genieten van dit geweldige brouwsel van de natuur, is het leven gewoon niet de moeite waard.’ Hij onderstreepte de opmerking door zijn bier op te drinken.

Ze schoof de fles weg. ‘Marcus, je hebt een paar weken geleden gevraagd om met TOM te praten. Ik heb geprobeerd een manier te

bedenken om dat voor elkaar te krijgen en misschien hebben we een oplossing.’ Marcus schoof zijn fles opzij en pakte zijn pen en papier. ‘Je weet hoe dit spul,’ ze zwaaide door de kamer naar de motoren en de verschillende stukjes technologie die ze daar verspreid stonden, ‘door de etherische dimensie heen werkt?’ Hij knikte instemmend. ‘Nou, we zouden communicatie via de Etherie naar een beveiligde computer moeten kunnen verplaatsen. Als ik je vragen zie, kan ik de antwoorden typen.’

‘Dus, een soort chat-kanaal?’

‘Ja. Je zult moeten wachten op reacties, afhankelijk van hoe druk ik het heb, maar het is beter dan wachten tot ik de kans krijg om hier langs te komen.’

Waarom sluiten we de computer die ik hier heb niet gewoon rechtstreeks via de Etherie aan op een laptop, zoals bij Frank?

Omdat jij, de laatste keer dat we daarover spraken, zei dat ik dan nog een keer in de Pod-doc moet.

Ja, dat wel, maar het zou een heel kleine ingreep zijn die jouw mogelijkheid om te verbinden vergemakkelijkt.

Ik steek geen draad in mijn hoofd.

Het zal geen draad zijn. Het zal een micro - echt, echt micro - analoge en digitale ontvanger zijn.

Zodat ik kan worden gebakken of gehackt door een externe groep? Nee, dank u.

Alsjeblieft zeg, alsof iedereen de mogelijkheid zou hebben om een buitenaards computersysteem te hacken. Dit is geen Hollywood, weet je.

Bethany Anne had met Tom naar *Onafhankelijkheidsdag* gekeken. Ze had de film moeten stoppen toen de twee helden hun computer rechtstreeks op het systeem van het ruimteschip hadden aangesloten en een worm naar de computer van de alien stuurden. TOM kon verdomme niet stoppen, hij bleef talloze, verschillende redenen opsommen waarom het niet zou werken.

Marcus leunde achterover in zijn stoel, duidelijk minder enthousiast over de oplossing dan hij eerst was. Hij wilde, als het mogelijk

was, liefst rechtstreeks met TOM praten, maar ze was niet bereid *die* beerput te openen.

Ze begonnen uit te zoeken hoe ze twee laptops konden instellen om via de Etherie te werken. Met de hulp van TOM hadden ze het in een kwartier geregeld.

Bethany Anne stond op en zette de stoel terug. ‘Vraag Ecaterina of Patricia om de laptops te bestellen. Laat ze bezorgen bij het huis in Florida, dan neem ik ze de volgende keer mee.’

De vrouwen namen afscheid en stapten de kamer uit, ze sloten de deur achter zich.

William sprak tegen niemand in het bijzonder. ‘Zeg maar niets. Je hebt een klein biertje gedronken en ze kunnen je nog steeds horen. We weten dat ze aantrekkelijk zijn, en God verhoede je iets te zeggen waar je morgenochtend spijt van krijgt.’

Bobcat tikte, min of meer uit waardering, tegen zijn fles. Hij wist dat de waarschuwing niet voor hem bedoeld was. Het was Marcus die niet tegen drank kon.

De wetenschapper sloot zijn mond, hij was nog niet zo ver heen dat hij een wijs advies niet kon herkennen.

Ad Aeternitatem

Todd Jenkins had moeite zijn woede te bedwingen. De drie mari-niers die met hem aan tafel zaten, hadden hetzelfde probleem.

Todd, Chet Nichols, Kevin Russel en Paul Stephens keken naar de nasleep van een terroristische aanslag in Frankrijk.

Het maakte ze kwaad.

Als je in het leger zat, moest je de bevelen van degenen boven je volgen. Zij volgden de bevelen van degenen boven hen op totdat je uiteindelijk bij de toppersoon terecht kwam, die meestal een geko-zen opperbevelhebber was. Soms werd de persoon die de functie bekleedde gerespecteerd, en soms ook niet. Hopelijk werd de po-sitie gerespecteerd, anders kwam je in een samenlevingen terecht

die konden veranderen door de grillen van degenen die het meeste charisma en de grootste wapens hadden.

Dat betekende niet dat de mensen in de loopgraven, en degenen die hen steunden, niet wilden dat ze konden worden vrijgelaten om chaos te veroorzaken en de ‘politieke realiteit’ te verpesten.

De vier mariniers konden hun woede nauwelijks bedwingen terwijl ze weer naar de video’s keken van de bloedbaden die op de nieuwsuitzending plaatsvonden.

Het nieuws had de *Ad Aeternitatem* vrij snel bereikt. Enkele mariniers hadden terloops gezegd: ‘Frankrijk is op weg naar de Middellandse Zee, toch?’ *Wishful thinking*, dat wisten ze ook wel. Ze hadden hun taak en dat was om Stephen, de nieuwe eigenaar van de twee schepen, terug in de buurt van zijn land te krijgen, zodat ze hun inspanningen konden voortzetten om met de Forsaken af te rekenen en zich voor te bereiden om in een lage baan rond de aarde te gaan.

Pete en de Guardians kwamen uit een van hun trainingssessies, ze liepen de kombuis in. Iedere Were kon gemakkelijk de feromonen in het schip ruiken. Pete verliet zijn team om naar hun tafel te gaan. Ze zouden binnen een paar uur met Todds team gaan trainen. Sinds de actie met de boarders, een paar weken geleden, waren de twee goede vrienden geworden en hadden beide teams samen hard gewerkt en getraind.

De mariniers gaven de voorkeur aan het gebruik van hun geweren, de Guardians neigden naar snelle en woeste moordpartijen van dichtbij.

Samen wisten de twee teams hun vaardigheden nog een stapje te verbeteren.

Todd draaide zijn hoofd als begroeting naar Pete.

De Were vroeg: ‘Wat is er aan de hand? Het hele schip ruikt boos, maar hier bij jullie stinkt het vreselijk.’

Chet beantwoordde de vraag zonder zijn ogen van de tv aan de muur te halen. ‘Verdomde terroristen. Liepen door de stad, moorden iedereen zonder pardon iedereen uit. Eén groep ging naar een

uitverkocht concert en begon in het wilde weg te schieten, daarna hadden ze een politie-impasse waarna twee van hen bomgordels lieten ontploffen. Waarschijnlijk meer dan honderd doden en vele honderden gewonden. Kloterige beftekkels, ze durven niet op te staan en te vechten als mannen. Ze moeten kinderen sturen om zelfmoord te plegen. *Mindfuckers*, ze verdraaien de woorden van hun religie om de jongeren alles te laten doen wat ze willen.'

Pete trok een wenkbrauw op naar zijn vriend, die zijn schouders ophaalde. Hij keek Chet aan. 'Verdomme, Chet, waarom vertel je me niet wat je echt denkt?'

Hun leider nam het over. 'Niets waar de rest van ons niet aan denkt. We willen zo graag een kans om deze klootzakken aan te pakken, ik kan hun bloed al proeven.'

Pete haalde zijn schouders op. 'Dus? Waarom vragen we niet of het kan?'

'Of wat kan worden gedaan?' vroeg een stem naast Pete.

De Were, die een bovennatuurlijk gehoor had, sprong bijna uit zijn vel. Stephen kwam naast hem staan en sprak van zo dichtbij dat Pete zijn adem in de lucht kon voelen. Hij draaide zich om en keek naar de oudere - veel oudere - vampier. 'Verdomme, Stephen! God man, je bezorgt me nog eens een hartaanval.'

Stephen glimlachte naar de jonge Were. 'Pete, er is geen enkele kans dat ik je zo bang kan maken dat je de schade niet kunt regenereren. Ik gebruik je alleen om te oefenen.'

Todd was blij dat die twee even aan het praten waren. Het gaf hem de tijd om zijn eigen hart onder controle te krijgen. Hij had Pete in zijn zicht, dus hij wist zeker dat Stephen uit het niets was verschenen - of zo dichtbij dat hij het verschil niet kon zien. Chet en Kevin hadden geen krimp gegeven. Hij wist niet zeker of ze wel op de hoogte waren van het gesprek dat om hen heen gaande was. Paul probeerde te doen alsof hij nauwelijks uit zijn eigen stoel was opgeveerd.

Pete bromde terug: 'Kun je daarvoor niet iemand als Gabrielle of Bethany Anne kiezen?'

Stephen wuifde zijn vraag weg. ‘Bethany Anne weet altijd waar ik ben en Gabrielle leerde mijn trucs een paar eeuwen geleden al.’

Pete proefde een kans om wat geld te verdienen en vroeg Stephen: ‘Echt waar? Hoeveel eeuwen geleden?’ Er was een zeer stil gehouden beloning op Gabrielle’s leeftijd. Het gerucht ging dat het bedrag nu tienduizend was, en een paar mensen fluisterden dat het Bethany Anne was die, zonder dat er vragen werden gesteld, bereid was de premie te betalen.

De vampier draaide zich om en keek naar Pete’s argeloze gezicht, een volmaakt masker van onschuld. ‘Peter, je zult veel, veel beter moeten doen om erachter te komen hoe oud Gabrielle is.’ Hij bespeurde een minieme krimp in de ogen van de jongeman.

‘Ik ben gewoon benieuwd hoe lang het duurde voordat ze jouw trucs onder de knie had.’

Stephen draaide zich om en keek naar de tafel. Iedereen die daar zat, was nu gefascineerd door hun gesprek. ‘Dus, wat wil je weten dat er kan worden gedaan?’

Pete liet het antwoord aan Todd over. De twee waren nu zo close dat ze niet meer hoefden te praten, telepathische vaardigheden die vrienden verworven als ze lang genoeg bij elkaar waren.

Todd reageerde mentaal met een ‘*lul*’ naar Pete, die glimlachte toen hij het gevoel erkende.

De marinier wees met zijn duim over zijn schouder naar de tv aan de muur. ‘Deze klootzakken... Sorry.’ In tegenstelling tot Bethany Anne was Stephen niet zo losjes met vloeken als hij sprak. ‘De terroristen in Frankrijk. We wilden dat we de kans zouden krijgen om ze teten de muur te zetten. Is er een kans dat uw contacten een M249 voor ons kunnen vinden?’

‘Oooh, oooh. Wat dacht je van een jeep met een Gau-17 / A?’ vroeg Kevin met zijn hand omhoog, stuiterend op zijn stoel.

Chet sloeg hem op zijn hoofd. ‘Zakkenwasser.’

Stephen draaide zijn hoofd naar de televisie en keek er een paar seconden naar. In zijn eeuwenlange leven was hij getuige geweest van wreedheden waardoor dit in vergelijking minder belangrijk

leek. Maar dan nog, al het kwaad dat kon gedijen, ontstond doordat goede mannen en vrouwen niets deden. Of, dacht hij, niets mochten doen. Zijn gezicht werd bedachtzaam en Todd waagde een blik naar Pete, die zijn schouders ophaalde.

Alle Weres hadden zich intussen bij de groep gevoegd. Stephen merkte dat een deel van de bemanning van het schip ook naar hem keek. Hij polste de emoties op hun gezichten.

‘Ik neem aan dat dit,’ hij zwaaide met zijn hand naar de televisie, ‘iets is dat je boos maakt en je gevoel voor rechtvaardigheid verandert in een verlangen naar wraak?’

Todd antwoordde: ‘Geen wraak, maar vergelding.’

Stephen wierp een blik op de marinier. ‘Ze zijn veroordeeld, je vind dat ze straf verdienen voor hun daden en je zou graag willen weten of dat binnen onze operationele parameters valt?’

Todd wist niet goed hoe hij moest antwoorden. Hij wist dat de vampier nooit tegen de wensen van Bethany Anne zou ingaan, dus er was geen hoop, hij kon alleen maar toegeven wat hij wilde en hopen dat hij jusit had gegokt. ‘Dat kun je wel zeggen, ja.’

Om hen heen klonk instemmend gegrom. Oh ja, deze mensen waren boos op de wreedheden die ze op de televisie hadden gezien.

Stephen keek weer naar de tv terwijl iedereen in de kombuis naar hem keek. Hij glimlachte kwaadaardig, waardoor enkelen een stap terug wilden doen. De meesten hadden hem altijd als een vrolijke vampier beschouwd die zelden zijn stem verhief.

Het gezicht van de man voor hen zou bij de meesten, als ze jonger waren geweest, nachtmerries hebben veroorzaakt. ‘Mijn koningin heeft mij de verantwoordelijkheid gegeven om Europa schoon te vegen. Ik geloof dat het haar bedoeling is om er een veilige haven van te maken in afwachting van de onrust die zal plaatsvinden wanneer wij doorgaan naar onze volgende fase. Ik geloof dat Europa van deze pest bevrijden iets is dat, naar mijn mening, onder haar instructies valt.’

Hij keek naar de twee commandanten. ‘Laten we een vergadering beleggen met Dan en de kapiteins van de schepen. Als er wordt